

MEZI SVĚTY

Zpravodaj občanského sdružení INEX-SDA Zima 2007/2008 – aktualizovaný dotisk

Jak se zachovat v Jemenu, když...

...někdo kouří cigaretu v autobusu? Jaké to je, když u sebe doma na pár dní ubytujete keňského fotbalistu? Jak se cítí zambijský učitel hudby v Čechách? Anebo na co se můžete těšit, vyrazíte-li na workcamp do Itálie? Nejen o tom se dočtete v příspěvcích našich dobrovolníků v aktualizovaném dotisku zimního zpravodaje INEX-SDA, který právě držíte v rukou. Pro lepší pochopení – zimní číslo zpravodaje se setkal s velkým zájmem, a proto jsme se rozhodli předložit ho v mírně upravené podobě i dalším čtenářům.

Od začátku letošního roku se v INEXu odehrálo několik změn; tou nejvýznamnější je přestěhování pražské centrály INEX-SDA ze Senovážného náměstí do Budečské ulice 1 na Vinohradech. Máte-li chuť se přijít podívat do našich nových prostor a dozvědět se víc o dobrovolnictví a činnosti INEX-SDA, rádi vás přivítáme na Dni otevřených dveří v úterý 25. května od 14 do 18 hodin.

Další novinkou je třítydenní workcamp v brazilském městečku Bataypora, které založil český podnikatel Jan Antonín Baťa a dodnes zde žijí potomci československých přistěhovalců. Projekt se uskuteční na přelomu července a srpna a je určen pro zájemce z České republiky a Slovenska. Více informací najdete na straně 5 a na našich internetových stránkách www.inexsda.cz. Stále si také můžete vybírat z několika stovek „klasických“ letních a podzimních workcampů v zahraničí – jejich aktuální nabídku a on-line přihlášku najdete rovněž na našem webu.

A konečně bychom vás rádi pozvali na další ročník úspěšného projektu Fotbal pro rozvoj, který proběhne v červnu v několika regionech České republiky a jehož součástí budou opět sportovní, kulturní a vzdělávací akce pro veřejnost. Více se dozvíte na posledních třech stranách a také na www.fotbalprorozvoj.org.

Věříme, že vás toto staronové číslo našeho zpravodaje zaujme a že ty z vás, kteří INEX-SDA doposud neznali, naláká k zapojení do některé z celé řady našich dobrovolnických aktivit.

Přejeme vám hezké jarní dny a příjemné čtení!

Za INEX-SDA

Lucie Bilderová a Adéla Zichová

Dobrovolníkem v Jemenu

FOTO: LUKÁŠ POLÍCAR

Lukáš Polícar, dobrovolník programu GLEN v Jemenu, se svými „průvodci“ – místními kluky

Dívčí vzdělávací centrum Girls World Communication Center (GWCC) leží skryté za velkými kovovými vraty v jedné z postranních uliček nedaleko hlavní třídy Zubeiri street. V ulici stojí několik oprýskaných Toyot a Mazd, mezi nimiž víří prach parta polobosých kluků v dřevěných kalhotách v honbě za míčovou.

Zpoza modrých vrat opatrně vykukuje recepční Mohammed. Když zjišťuje, že jeho hlava není v bezprostředním ohrožení letící-

ho balónu, vychází nám s rozesmátým obličejem podat ruku. Nápis nad jeho hlavou „GWCC – English courses and girls internet club“ dává tušit, že jsme správně.

Ještě než nás pustí dovnitř, telefonuje o naší návštěvě do hlavní recepce, aby si dívky zahály obličej. Poté nám opět s úsměvem pokyne a my vcházíme do prostorného dvora plného květin, na němž postávají hloučky studentek oděných od hlavy až k patě do černých rubášů.

pokračování na straně 2 ►

Na workcampu v Itálii

Odjížděla jsem s obavami, ale i se zvědavostí. Poprvé na workcamp. Do Itálie. Sama. Ani jsem vlastně na začátku nevěděla, jak se dostanu na místo určení. Čím víc se blížilo datum odjezdu, zvědavost přemáhala obavy a snad jsem se začala i opravdu těšit.

Do Dolceacqua, vesničky s 2 000 obyvateli ležící jen několik kilometrů od francouzských hranic, jsem se po drobných

peripetiích nakonec dostala živá a zdravá. Z Brna jsem odcestovala do Milána autobusem a pak vlakem do Ventimiglie, pobřežního městečka deset kilometrů od svého vytouženého cíle. Večer už ale nejel autobus, a tak jsem se odhodlala cestu absolvovat „pěšmo“. Místním se mě asi zželelo a i přes mou jen slovníkovou italtinu (v Itálii se anglicky domluvíte jen výjimečně!) mě nakonec jedna dobrá duše v podobě paní středního věku odvezla do Dolceacqua autem.

Dolceacqua byla jak vystřižená z obrazu slavného malíře. Však se její krásnou nechal unést i Claude Monet! Naše ubytování mě zprvu trochu překvapilo, všichni jsme spali v jedné místnosti, ve školní tělocvičně, vyvolení přímo pod basketbalovými koši. Koupelny nic moc, ale naštěstí stačilo ujit několik metrů a mohli jsme si vychutnat i teplou vodu ve sprchách kousek od tenisových kurtů. Jídlo bylo fantastické.

pokračování na straně 8 ►

Dobrovolníkem v Jemenu

dokončení ze strany 1

Před dvoupatrovou budovou parkuje modrá Škoda Fabia, která, jak se později dozvídáme, patří ředitelce GWCC Gabool Almutawakel. Ta nám po vřelém uvítání záhy představuje koordinátory jednotlivých vzdělávacích programů a ukazuje třídy pojmenované po slavných jemenských osobnostech ženského pohlaví. V jedné z nich zrovna v probíhá školení zaměstnanců, s nimiž se hned seznamujeme, a usedáme na plastové židle s výklapnými stoly. Na stole vrní projektor a lektorka Amani v angličtině dokončuje svou powerpointovou prezentaci. Po jejím skončení ješ-

menu zřízeném pouze pro dívky. Od svého vzniku v roce 1998 se centrum GWCC věnuje podpoře žen a dívek v jejich cestě za vzděláním a vlastní kariérou. Studentky si zdokonalují angličtinu, učí se pracovat s počítačem a dále se mohou zaměřit na různé aspekty práce občanské společnosti. Specializují se pak například na lidská práva, demokracii či mediální studia.

Ředitelka nám dala k dispozici malou kancelář se dvěma počítači a my se hned pustili do příprav projektu, který po konzultaci s koordinátorkami jednotlivých studijních programů centra vznikl přímo na místě. Dva týdny jsme se prokousávali zrcadlově obrácenou arabskou verzí Windows XP

Kromě společných setkání se nám podařilo zorganizovat i několik speciálních seminářů s reprezentanty jemenských a mezinárodních neziskových i vládních organizací. Na jeden z nich přijala pozvání i jemenská aktivistka za lidská práva a zakladatelka Gender Studies na univerzitě v Sana'a, doktorka Raufa Hassan. Zúčastnilo se jej i několik mladíků ze sesterského centra GWCC s ekonomickou specializací, kam chodili i kluci. Po úvodu, v němž neustále zdůrazňovala odvalu nezůstat lhostejným vůči špatnostem, které se dějí kolem, se jeden z nich představil jako Abdulmalik s otázkou: „Co mám udělat v případě, kdy v autobuse někdo kouří, a i když ho napomenu s tím, že mi to vadí

FOTO: LUKÁŠ POLČAN

Na výletě se studentkami dívčího vzdělávacího centra v San'a, Jemen

tě nahlížíme do sklepa, kde je malá anglická knihovna a čerstvě zařízená počítačová laboratoř. Jsme nadšeni.

**Windows zprava doleva
aneb jak to celé začalo**

Počátkem října 2006 jsem s programem GLEN vyrazil na tříměsíční projekt do hlavního města Jemenu, Sana'a. Spolu s německou kolegyní Beatrice jsme pracovali pro místní nevládní neziskovou organizaci Youth Leadership Development Foundation (YLDF), která je považována za jedno z prvních nevládních vzdělávacích center v Je-

a sladkým čajem zalévali své nervy, uměřené pomalým a stále vypadávajícím připojením k internetu. Výsledkem byl projekt hYPIE (Young People's Intercultural Exchange). Jeho prostřednictvím jsme chtěli studentkám nabídnout možnost seznámit se s evropskou (českou a německou) kulturou, zkusit se společně zamyslet nad otázkami lidských práv a nad problematikou rozvojových cílů tisíciletí v podobě odpoledních seminářů. Vznikly také webové stránky a diskusní fórum, kde měli studenti možnost prezentovat svoji práci, prostřednictvím odkazů si rozšířit obzory a diskutovat o daných tématech se studenty z ČR a Německa.

a je to protizákonné, ten člověk mě naprosto ignoruje?" „Musíš vstát a vlepit mu pořádnou facku," na to doktorka Hassan. „Jinak to s ním nejde."

Od svatby k lidským právům

Když jsme si v rámci jednoho z prvních seminářů vzájemně představovali „kultury" toho druhého a diskutovali o odlišných tradicích, dívky samozřejmě ze všeho nejvíce zajímalo, jak u nás v Evropě slavíme svatbu. Ta podle jejich slov představuje jednu z nejdůležitějších událostí v životě místních lidí a točí se kolem ní veškerý kulturní život

Studentky Girls World Communication Centre v San'a a dobrovolníci z Česka a Německa

v Jemenu. V Sana'a jsou svatby na denním pořádku. O tom, za koho se dívka provdá, přý rozhodují její rodiče, k nimž tradičně přichází žádat o ruku rodiče ženicha. Věno někdy bývá pěkně vysoké, a tak jemenští mladíci musí i několik let na svatbu šetřit. Nawal, mladá průbojná dívka z jihojemenského Ta'izzu dokonce tvrdila, že v některých velmi tradičních rodinách na severu Jemenu se novomanželé poprvé spatří až o svatební noci. „Takovou svatbu si nedokážu představit“, komentovala. „To u nás na jihu je společnost mnohem otevřenější“. Její slova potvrdila i Reega původem z Adenu. Podle ní v Jemenu stále přetrvává jakási skrytá nevraživost mezi obyvateli konzervativnějšího, až do poloviny 60. let minulého století izolovaného severu, a liberálnějšího jihu ovlivněného dlouholetou britskou okupací a komunistickou vládou v 70. a 80. letech.

V jednom z dalších seminářů přišla řeč i na otázku rovnoprávnosti žen a mužů. Studentky v názoru na toto téma nebyly jednotné, avšak většina z nich se shodla na tvrzení pětadvacetileté učitelky angličtiny Ajši. Podle ní Bůh stvořil muže a ženu jako dvě odlišné bytosti s odlišnou tělesnou konstitucí ale zároveň i s odlišnou psychikou. Proto ženy nemohou mít naprosto stejná práva jako muži, a ta by měla být přizpůsobena jejich potřebám. Ženy mají podle její interpretace koránu právo na práci, svobodnou volbu manžela či toho, jestli si obličej zakryjí burkou nebo nikoliv. Sama přý zkoušela nějaký čas burku nenosit, ale

necítila se bezpečně, a tak se rozhodla ji dobrovolně nosit dál. Problém vidí v silných tradicích, které se mnohdy s Koránem neslučují, a především ve vzdálenosti samotných věřících od islámu. Její kolegyně Isa'a souhlasně přikývla: „Islám je jedna věc a Jemenci jsou věc druhá“. Ta vidí boj za lidská práva v osvětě „především mezi muži, kteří si Korán vykládají po svém.“

Jindy nás debata zavedla na často diskutované téma poloviční hodnoty hlasu ženy u soudu v islámském právu Šaría. Názory se zde značně rozcházejí. Ty kritičtější tuto právní úpravu považovaly za zastaralou, avšak jiné ji svědomitě bránily se slovy, že žena je v islámu dokonale chráněna a má dostatek práv na to, aby se cítila svobodná. Na adresu Evropanů a Američanů souhlasně zaznívala kritika na „příliš emancipované ženy“, které se místo oběti rodině vydávají na osobní kariéru, a rodiny se pak snáze rozpadají. Podle statistik Světové banky každá matka v Jemenu porodí za svůj život v průměru 6,5 dítěte. Průměrný věk, kdy se dívky vdávají, činí 16 let. Nejsou v té době ještě dětmi? „To je velký problém“, ujímá se slova opět Ajša. „Jakmile je rodiče provdají, jejich cesta ke vzdělání tím většinou končí. Pak už vše záleží jen na benevolenci manžela a takových zatím moc není.“ Její kolegyně Nadie, matce čtyř dětí, se manžela přesvědčit podařilo. I když kvůli rodinným povinnostem čas od času chyběla, její referát o politické účasti žen v Jemenu byl oceněn zaslouženým potleskem.

Čas dát se do práce

Další zajímavá diskuze vznikla po speciálním semináři s programovou ředitelkou francouzské organizace Children of the World - Human Rights Ghislaine Pauilhac. Tentokrát šlo o problematiku dětské práce v ulicích Sana'a. Když jsme zmínili údaje oficiálních statistik OSN z roku 2003, které hovoří o téměř třiceti tisících pracujících dětí v celém Jemenu, přičemž téměř 5000 z nich žijí v ulicích Sana'a, studentky byly čísla zcela zaskočeny. Po zbytek semináře se pokoušely dát dohromady příčiny a možnosti řešení celé situace. Netrvalo dlouho a přímo v hodině vznikaly pomyslné manifestace, psaly se kritické články do médií a zakládaly se sirotčince či občanská sdružení. Mnoho dívek, které prošly některým z programů GWCC, se v podobných aktivitách již angažuje.

Udivilo mne, kolik mylných a zkreslených informací jedněch o druhých vycházelo při těchto diskuzích na povrch. Jedna dívka přý v rádiu zaslechla, že mladé Evropanky musí v osmnácti letech opustit dům rodičů a jsou nuceny starat se samy o sebe. Boření mýtů dalo oběma stranám hodně práce. □

Lukáš Policar
účastník programu GLEN v roce 2006

Text je zveřejněn na:
<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/lukas-policar.php>.

Chcete vyrazit jako dobrovolník na tři měsíce do rozvojové země? Spolupracovat s mladými lidmi z celé Evropy? Realizovat vlastní ponávratový projekt? Pak je GLEN právě pro vás!

Program GLEN umožňuje mladým lidem vzdělávat se a pomáhat na rozvojových projektech přímo v rozvojových zemích.

Před odjezdem na projekt absolvujete dva přípravné semináře, které vám pomohou lépe se orientovat a žít v rozvojové zemi. V rámci samotného tříměsíčního pobytu se budete společně s německým partnerem podílet na projektu, jehož smyslem je pomoci místní komunitě nebo místní organizaci. Současně máte jedinečnou příležitost poznat danou zemi a kulturu z jiného pohledu než jako turista. Po návratu domů se pak zapojíte do rozvojového vzdělávání, tj. hlubšího informování veřejnosti o problematice rozvojových zemí.

Program GLEN je založen na spolupráci dvanácti evropských neziskových organizací převážně z nových členských států EU. Na každém projektu GLEN spolupracuje vždy dvojice nebo trojice účastníků složená z jednoho či dvou německých dobrovolníků a jednoho dobrovolníka z České republiky.

GLEN umožňuje mladým lidem získat zkušenosti v oblasti rozvojové spolupráce. Zároveň přispívá k posilování povědomí evropské veřejnosti o rozvojových problémech, k odstraňování předsudků a v neposlední řadě také ke vzájemnému poznávání mladých lidí z členských států Evropské unie.

Více informací o podmínkách účasti v programu GLEN a o konkrétních projektech najdete na www.inexsda.cz/cze/glen. Zájemci se případně mohou obracet přímo na Lucii Bilderovou (lucika@inexsda.cz), která má koordinaci programu GLEN v České republice na starosti.

Program GLEN je realizován za laskavé podpory Ministerstva zahraničních věcí ČR, Česko-německého fondu budoucnosti a projektu TRIALOG – Development NGO's in enlarged Europe.

ONE EUROPE
ONE WORLD!

Ulánbátar – odvrácená tvář Mongolska

FOTO: SIMONA ŠAFAŘÍKOVÁ

V Bayanhoshu – chudinské jurtové čtvrti Ulánbátaru

Nedotčená divoká příroda rozlehlého a krásného Mongolska dokáže okouzlit na první pohled. V hlavním městě Mongolska Ulánbátaru dnes žije asi jeden milion obyvatel a tento počet neustále roste. Lidé se sem stěhují v naději, že zde najdou práci, vzdělání, a tím i lepší život. Některým z nich v tuhých zimách v letech 2000–2002 na venkově uhynul všechen dobytek, přišli tak o zdroj obživy a museli se přestěhovat. V hlavním městě však lidé těžce shánějí práci, chybí zde základní infrastruktura a některé rodiny nemají peníze ani na to, aby dětem zajistily základní školní pomůcky.

Od devadesátých let 20. století, kdy došlo k pádu komunismu, se velice rychle začala zvětšovat propast mezi chudými a bohatými. Na předměstích Ulánbátaru se dnes živelně rozšiřují chudinské jurtové čtvrti. Dvacet minut cesty autobusem z moderního centra Ulánbátaru se nachází jurtová čtvrť Bayanhoshu. Hotely, obchodní centra, restaurace a postarší paneláky zde střídají jurty a dřevěné domečky, prkenné ploty, prašné nedlážděné cesty, potulní psi a místy hromady odpadků. Tady, se svou matkou a pěti bratry bydlí i šestnáctiletá Tsootloo. Jejich otec byl zabit a rodinu teď živí pouze nejstarší bratr. Všichni bydlí ve společné jurtě, která měří v průměru asi sedm metrů. Takto jsou zvyklí Mongolové žít. S jurtou kočovali po celá sta-

letí, je pro ně kuchyň, koupelnu, obývacím a dětským pokojem zároveň.

Elektrina je na Bayanhoshu zavedena téměř všude. Topí se v kamnech dřevem nebo uhlím. „Tekoucí vodu doma nemáme. Musíme pro ni chodit do malých domečků, kam se dováží v cisternách,“ říká jedenáctiletý bratr Tsootloo Turtuvšin. Když teplota klesne na mínus 30 °C, doprava vody v barelech na vozíku se kvůli zmrzlým cestám stává velice komplikovanou. „Sprchujeme se ve veřejné umývárně v naší čtvrti tak jednou za čtrnáct dní. Chodíme tam se školou. Já za sprchu platím 500 tugriků a moje starší sestra 1000.“

Tsootloo a její dva mladší bratři chodí na Bayanhoshu do školy ACHLAL, která dětem z chudých rodin umožňuje dokončit první čtyři ročníky školní docházky. Když se naučí číst, psát a počítat, mají šanci získat alespoň nějakou práci. V této škole je zapsáno devadesát dětí ve věku od devíti do sedmnácti let. Tsootloo chodí do školy dopoledne, Turtuvšin odpoledne. Doma musí všichni pracovat, na učení někdy nezbývá čas. „Turtuvšine, co chceš v životě dělat?“ „Pracovat!“ „Ale čím chceš být?“ „Já chci pracovat a vydělávat peníze!“ „A co ti v životě dělá největší radost?“ „Maminka.“ Přestože někteří Mongolové nemají lehký život, rodina vždy drží při sobě a děti si rodičů velmi váží. □

Simona Šafaříková

Autorka v rámci programu GLEN strávila v roce 2006 tři měsíce prací s dětmi na předměstí Ulánbátaru v místní neziskové organizaci ACHLAL.

Experiences in the Czech Republic

Jerry spent most of his stay in the Czech Republic in Prague, but had the opportunity to explore the capital and travel farther a field to see what beautiful, historical and fun sights the country has to offer a non-native. Armed with a structured timetable of educational and fun activities he took part in inter-cultural dialogue, seminars and workshops in line with the objectives of his stay, making for a well-rounded trip. We asked Jerry to describe what he has experienced in the Czech Republic. Needless to say, he had a lot to say about it.

Prague is a nice city with nice old buildings. I was very much impressed with the astronomical clock where the apostles appear every hour. The day after my arrival I attended the theatre and a musical festival called "Mezi ploty". The music was good and I liked listening to pop, rock and reggae. I was just changing from place to place.

I had a very good experience in the two private schools I visited in Prague. At the English College, I had some inter-

Jerry participated in a South/North project in the frame of GLEN: Global Education Network of Young Europeans. The title of the project is Sustainable Education with Music. GLEN is a European network for education in development issues and development co-operation policy. It is a non-profit, politically independent initiative of 12 organisations from the Member States of the European Union. GLEN is committed to contribute to a better understanding of global interdependencies, to a fair and sustainable way of living and a responsible development policy. Every year a southern participant is invited to support the efforts of GLEN (especially promoting global interdependencies) in the frame of so called South/North project. The main activity of GLEN is selecting and preparing international tandems and teams of young people (students and young professionals) from the partner countries for voluntary work in projects in the developing countries of Africa, Asia and Eastern Europe.

views with teachers trying to share information on some common topics, which was filmed. I also visited the library and I was quite impressed because it is fully equipped with books, magazines, CDs and com-

puters. I also interviewed the librarian. At my school there is no library and they assured me that they will try to donate some books to my school. I collected more useful information. Generally teachers were good, helpful and friendly.

At Trojské gymnázium I observed a Mathematics lesson where I learnt some techniques of teaching which can be even implemented at my school. I was also given one Mathematics lesson to teach on Locus and Construction. Experiencing teaching in Europe was really an interesting challenge for me. Teaching a class of only five pupils was too small for me, as I am used to very large classes. However all went well.

At Modrá škola, I took part in musical activities and sports. I also had a meeting with the African students.

In Prague, the organisation also offered me a chance to visit an Evangelical church, where I participated and taught some gospel songs.

Besides Prague, I also went to Tábor where I went cycling, visited a Roman Catholic church, saw the cemetery and did sight seeing. It was also great to stay with a Czech family. The organisation INEX-SDA further exposed me to other cities for experience in various schools.

Pojedte s námi na první československý workcamp v Brazílii!

Představte si hustý brazilský prales a skupinku československých osadníků vedenou podnikatelem Janem Antonínem Baťou, jak po druhé světové válce zakládají s mačetami v rukou město. Bataypora (v překladu Baťova dobrá voda) vznikla v roce 1953 a dnes v ní žije téměř devět tisíc obyvatel, z velké části potomků československých osadníků. A právě za nimi se můžete vypravit letos v létě. Ve spolupráci s místním krajským spolkem Jindřicha Trachty jsme připravili první československý workcamp.

KDY? 21. 7. – 8. 8. 2008

KDE? Bataypora, Mato Grosso do Sul

**PODMÍNKY: věk min. 18 let,
znalost portugalštiny nebo španělštiny**

- Prožijte nezapomenutelné 3 týdny mezi potomky československých osadníků!
- Umožněte jim setkání s krajany a nadchněte je pro objevování jejich kořenů!
 - Poznejte jinou kulturu i to, jak fajn je věnovat svůj čas dobré věci!
 - Pomozte obnovit dětská hřiště ve spolupráci s místní komunitou!

Více informací najdete na **www.inexsda.cz**
nebo kontaktujte Jitku Evanovou na **region2@inexsda.cz**.

FOTO: ARCEW/HIS-SDA

Jerry Muleya Mwaanga – teacher of maths and music from Zambia

In Kolín, I had a nice experience in the school where they had a project week for Africa - Zambia. I presented my country, school and culture. I taught some songs and played the drums and guitar. In addition to this I played football with the students and went to a music concert which was very good. I met an interested group where I taught a gospel song and a dance. Finally whilst in Kolín I visited a catholic church for a different religious experience.

In Ústí nad Labem, I visited two schools for intercultural purposes, where I taught music in terms of singing, dancing and instrument playing. I very much liked the school for mentally handicapped children and I enjoyed working with them. Still in Ústí n.L., I took part in the workshop for volunteers in Matiční - with the vulnerable people in need. As per custom I shared similar information with them and words of encouragements.

Olomouc was another experience. I visited two high schools in the city and one primary school in the so called village. I presented my country school and the United Church of Zambia. I taught music lessons on the characteristics of African

music along with teaching songs, dances and drumming. In one school, they were learning about Zambia two weeks before I went there and I was quite impressed because they knew a lot of information about Zambia and I was a surprise for them. With pupils and teachers, under the guide of a catholic priest we toured the church.

In Olomouc, I participated in a public performance in drumming. My drum rhythm attracted one reggae band which invited me to play drums and other percussion instruments when it was their turn to play. Participating in a band was rather a very great experience and I featured nicely, which was good and enriching.

I also joined the students of the summer school in Sluňákov, where we discussed globalisation. I showed them a movie from Masuku secondary school, after which they asked endless questions. They were interested in learning African songs, dances, drumming and listening to music which I did without fail. I had also a possibility to join an INEX-SDA raising awareness campaign „Football for development”: a football team from Kenya was playing against Czech teams

but also highlighting the topic of poverty and other development issues in seminars at schools. Meeting the Kenyan football team was good and we shared experiences. Training with the Kenyan and Czech players and watching the tournament enriched me with some nice techniques and skills of play, which I can implement at the school I work at. Physical training at the rope centre was interesting and rewarding.

In the Czech Republic, I have attended a GLEN preparation seminar in Kostelecké Horky on project management for volunteers leaving for developing countries which was very enriching and rewarding. I liked the seminar as it was objectively orientated. While attending the seminar, I was requested also to give speeches about my country, school, culture and on global education. I liked it because there were volunteers throughout Europe and I got a lot of information. I taught songs, dancing and drumming. I also took part in playing football and volleyball. ■

Jerry Muleya Mwaanga
participant of South/North project of GLEN,
May-July 2007

Autostopem pro Třetí svět

Představte si padesát mladých lidí z dvanácti evropských zemí, kteří letošní prázdniny věnovali přípravě a uskutečnění kampaně Eurizons: třítýdenního putování autostopem napříč Evropou z Rigy do Bruselu skrze osm zemí a osm měst. O co se snažili? Stopaři informovali evropskou veřejnost o současných formách boje proti extrémní chudobě a upozorňovali na problémy rozvojových zemí. Zároveň kreativní formou poukázali na možnosti občanů a jejich vlastní aktivní účast na řešení problémů rozvojových zemí.

Společně za evropské horizonty

Ve středu 23. srpna 2007 v hlavním městě Lotyšska, Rize, zahájila padesátka nadšených mladých lidí druhý ročník této kampaně. Čekala je téměř tři tisíce kilometrů dlouhá trasa, směřující z lotyšské Rigy přes polský Krakow dále do Bratislavy, Prahy, švýcarské Basileje, německého Freiburgu a francouzské Nancy. Své putování slavnostně zakončili 12. září 2007 přímo v budově Evropského parlamentu v Bruselu. Téhož dne evropským politikům připomenuli jejich závazky vůči rozvojovým zemím a zúčastnili se panelové diskuze, týkající se problematiky v té době dokončovaných reforem ekonomické spolupráce EU s těmito zeměmi (EPA: Economic Partnership Agreements).

Eurizons v Praze na Andělu 4. září 2007

Účastníci kampaně Eurizons na cestě do Prahy

Pouliční divadlo i panelové diskuze

Návštěvníci pouličních akcí se mohli těšit na spoustu zábavy - pouliční divadelní vystoupení stopařů, žonglování či hudební improvizaci vlastní kapely "Eurizons band". Rodiny s dětmi čekal "Labyrint" plný netradičních herních úkolů a disciplín, inspirovaných skutečnými hrami dětí z rozvojových zemí. Dozvěděli se například, jak si vyrobit peněženku z obalu od mléka či uplést fotbalový míč z použitých igelitových tašek, podobně jako kluci z keňských předměstí. Venkovní akce byly doprovázeny stánky místních i mezinárodních neziskových organizací, kde se zájemci mohli informovat o jejich aktivitách, o rozvojových projektech, které v té době probíhaly, či například o koncepci spravedlivého obchodu "Fair Trade".

Kromě pouličních vystoupení, her a rozhovorů s kolemjdoucími se stopaři zapojili i do závažnějších debat s odborníky a politickými reprezentanty, pořádaných ve spolupráci s partnerskými organizacemi. Mezi jejich hlavní témata letos patřily již zmíněné Economic Partnership Agreements (EPA), upravující pravidla mezinárodního obchodu s rozvojovými ekonomikami Afriky, Karibiku a Pacifiku; dále pak také bilance plnění tzv. Rozvojových cílů tisíciletí, které v letošním červenci překročilo první polovinu celkového rozpětí let 2000–2015.

"Jsme částí tohoto světa,
budme součástí jeho budoucnosti"

bylo heslem kampaně Eurizons 2007. Na prostranství u pražského metra Anděl dorazili evropští stopaři v úterý 4. září

2007 ve 13 hodin spolu s vystoupeními, hrami a stánky neziskových organizací INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, ADRA, Česko proti chudobě, Ekumenická akademie a Společnost pro Fair Trade a rozvojové vzdělávání. V odpoledních hodinách se akce přesunula do klubu Rock Café na Národní třídě, kde proběhlo promítání filmů s rozvojovou tematikou: Investoři chudoby a Globální hostina, zapůjčených z archivu festivalu Jeden svět. Poté následovala diskuze se zajímavými hosty a večer zakončila série koncertů kapel Bengas, Budoár staré dámy a Chocolate Jesus. □

Lukáš Policar

účastník kampaně Eurizons v roce 2007, „stopař“

Text byl zveřejněn na:
<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/lukas-policar.php>.
Více info na www.inexsda.cz a www.eurizons.net.

eurizons

Eurizons

Projekt GLEnu. Jedná se o kampaň, jejímž smyslem je upozorňovat na problémy rozvojových zemí a informovat o možnostech, jak se na řešení těchto problémů můžeme aktivně podílet jako občané a spotřebitelé.

Na workcampu v Itálii

dokončení ze strany 1 ►

Italská kuchyně, občas prostrádaná specialitami z různých koutů světa, na jejichž výrobě jsme vzájemně prověřovali svá kuchařské umění.

Bylo nás celkem deset, i když na tři dny se náš počet navýšil o další dva účastníky. Jako jediná jsem zastupovala Česko a vlast-

oživit dávná léta hippies. Turci Ertu a Burak (jemuž jsem se snažila vysvětlit, že jeho jméno má v češtině svůj ekvivalent v oršících) byli upovídání, nesmírně společenští a milí. Srbové Stevan a Mladen se narodili od nich zdáli poněkud odtažití, ale to opravdu netrvalo dlouho. Vladu a Alex z Estonska jsem bohužel víc poznat nestihla, ale obě přispívaly k dobré náladě svými nápa-

ský hlas v telefonu – podle jména jsem se nesprávně domnívala, že se jedná o ženu – a následně jeho alternativní vzhled: holá hlava, piercing (ne jeden), pareo (šátek) kolem pasu. Wow! Kromě organizačních schopností jsme si na něm ale nemohli vynachválit i kuchařský um a hlavně ochotu nám vždy poradit, což se vyplácelo hlavně při výletech a poznávání italské přírody a kultury.

Náš celodenní program měl dvě části, vyjma dvou volných dnů, určených k cestování. Dopoledne se pracovalo. Ocenili jsme i vstávání v šest hodin, jelikož v poledním vedru se nám už pracovalo opravdu těžko. Práce nebyla náročná: plelo se, uklízely se přírodní cesty na kopci pod hradem, kluci nosili kameny a snažili se dát znovu dohromady staré zdi. Každý den měla jedna dvojice službu, během níž dohlížela na „chod domácnosti“ (vaření, uklízení apod.). Odpoledne jsme měli volno a využívali ho k výletům i koupání v moři. Myslím, že za těch jedenáct dní jsme stihli navštívit opravdu hodně: od pláží ve Ventimiglii přes proslavené San Remo, Janov Marca Pola, Cienque Terre – pět kouzelných kamenných městeček na útesech, jež omývalo průzračně čisté moře, a nakonec jsme okusili i krásy Francie v podobě Nice a bohatstvím oplývající Monaco.

V závěru workcampu jsme byli všichni poměrně dost unavení, a nebylo to jen prací :-). Loučení bylo těžké, ale nevyhnutelné „bye“ snad každý vyslovoval s nadějí, že se přece jen nevidíme naposled.

Dobrovolnictví pro mě byla opravdu cenná zkušenost. Dostalo se nám i ocenění ze strany místních, dozvěděla jsem se spoustu nového o jiných zemích i o lidech. Snad jen teď příliš zobecnuji, když na všechny Turky pohlížím jako na Buraka s Ertuem a na každého Korejce jako na Kima, který jen za náš pobyt vytvořil více než 2000 (!) fotek. Proto si myslím, že není od věci se v budoucnu přihlásit na další workcamp a rozšířit si obzory zase o kus dál. ▣

Lenka Štefllová

Účastníci workcampu v severoitalské vesničce Dolceaqua

ně i střední Evropu. Kim přijel z Koreje a bez jeho vtipů, chrápání a různých zvyků naprosto odlišných od evropské kultury bychom se možná někdy i nudili. Nejstarší Espe ze Španělska prozřetelně okouzlovala svou roztomilou anglickou výslovností, Američanka Katie svým bojem proti skoro všemu americkému a současně snahou

dy. Dvě Řekyně Maria a Vaso přijely jen na chvíli. Trochu je vyděsilo, že budou bydlet v jedné místnosti s kluky. Nelíbil se jim stav koupelen ani to, že budou muset pracovat. Nás naopak udivilo, že s tím aspoň trochu nepočítaly.

Náš velký vůdce, campleader, se jmenoval Michele. Nejdříve mě odzbrojil muž-

Workcampy – krátkodobé mezinárodní projekty

Workcampy jsou po celém světě oblíbenou formou poznávání cizích zemí a účasti na veřejně prospěšných projektech v zahraničí. Trvají zpravidla dva až tři týdny a účastní se jich pět až dvacet převážně mladých lidí z různých zemí světa, kteří zde společně žijí a pracují. Smyslem workcampů není jen samotná práce, ale také navázání užšího

kontaktu s ostatními dobrovolníky a poznání jejich kultury. Účastníci mají zajištěno ubytování a stravování, sami si zařizují dopravu na projekt. Pracovní zaměření workcampů je rozmanité: dobrovolníci pomáhají při rekonstrukcích historických památek, pracují v přírodních rezervacích, v uprchlických táborech, podílejí se na organizaci kulturních festivalů apod. Na rozdíl od brigád je práce na workcampech neplacená. Nabídka INEX-SDA každoročně obsahuje

kolem 2 000 workcampů po celém světě. Může se jich zúčastnit kdokoli starší 18 let, kdo se domluví anglicky (existují ale i projekty otevřené pro zájemce již od 15 let). Momentálně máte možnost přihlašovat se na letní a podzimní workcampy. Více informací a on-line přihlášku najdete na www.inexsda.cz/cze/workcampy. Můžete se také obrátit na Janu Koňasovou (info@inexsda.cz), která má vysílání českých dobrovolníků na zahraniční workcampy na starost.

Můj první workcamp – čtrnáct dní v Estonsku na ostrově Vormsi

O dobrovolnictví jsem se dozvěděla od kamarádek – dvou sester, které takto navštívily například Turecko nebo Ukrajinu. Při výběru konkrétního projektu pro mě byl rozhodující termín a náplň práce: hledala jsem projekty zaměřené na ekologii nebo manuální práci. Volba padla na Estonsko s myšlenkou, že by bylo pěkné zažít světlé severské noci a podívat se do země s podobným osudem, jako měla naše republika, a vůči které má spousta lidí (i z mého okolí) předsudky jako o „zaostalém východu“.

S blížícím se odjezdem chladlo počáteční napětí a přibývaly starosti s dopravou. Do Tallinu se lze s ČSA dostat z Prahy za dvě hodiny, ale z finančních důvodů jsem dala přednost autobusu. Tricetihodinovou

nás čekají sourozenci Risto a Kati, aby nás naložili do dodávky a odvezli úplně jinam, než bylo psáno v infosheetu.

Podle plánu jsme měli bydlet v pensionu Norrenda ve vesnici Rumpo, ale ubytování jsme byli asi sedm kilometrů odtud ve vesnici Hullo v domku, jehož jedna část sloužila jako místní ordinace. Každý den jsme na chodbách potkávali pacienty. Spali jsme na starých nemocničních lůžkách a záchod byl suchý. Nic z toho nám ale nemohlo zkazit náladu. Naopak. Plánovaný závod na lůžkách s kolečky jsme ale nakonec bohužel neuskutečnili.

Ač jsem byla připravená na společné vaření, přidělili nám kuchařku. Estonka Nataša neuměla ani slovo anglicky (což se Graham snažil – úspěšně – změnit a Nataša ho na oplátku učila estonsky), ale byla to „sweet and funny grandma“. Postupně jsme přišli na to, že její přezdívka „Vormsi newspaper“ nebude neoprávněná. Vařila

Estonce – nebo stříhání větví zasahujících do cesty. Za nejlepší činnost jsme shodně označili rovnání dřeva do stodoly, na čemž jsme mohli spolupracovat všichni a měli jsme radost, když to bylo hotovo. Stavění ohrady byla těžká, ale oblíbená práce, ve srovnání se sbíráním větví v „parku“, což jsme dělali celý týden. Místo bylo zarostlé plevellem, nebyly zde žádné lavičky ani nic jiného, co by připomínalo park. Nikdo nám nedokázal vysvětlit, jaký má tahle práce smysl – větve nebyly na oheň, a my jsme měli neodbytný pocit, že za tři týdny bude „park“ vypadat stejně jako před naším zásahem.

Volný čas nám organizovali sourozenci Risto (23), Kati (17) a jejich matka Rima. Zařídili pro nás návštěvu spolku pro ochranu přírody na ostrově, prohlídku muzea, kostela a hřbitova s poutavým vyprávěním zdejšího průvodce, i návštěvu sauny. Zúčastnili jsme se také závěrečného ceremoniálu v místní

Workcamp na estonském ostrově Vormsi – odpočinek po práci

cestu s přestupem v Rize mi zpestřilo poutavé povídání Lotyšky žijící v Česku, která mi poskytla spoustu informací o tradicích, jídle a historii pobaltských republik.

Do Tallinu jsem dorazila večer, druhý den ráno jsem si prohlédla centrum a odpoledne mne čekalo shledání s ostatními dobrovolníky. Poznávací znamení – napařený batoh, heslo – Vormsi. Zde je naše sestava: Angličané David a Graham, Chloe z Paříže, Lisa ze Stockholmu, Ewa z Varšavy, Lorenzo z Milána a Chorvatka Sunčana. Kdosi z organizace ESTYES odškrtnává naše jména, ale autobusem do Rohuküla a trajectem na ostrov cestujeme sami. Tam na

nám tak dobře, jak jen se ze zjevně nízkého rozpočtu vařit dalo. Spojení s domovem se dalo realizovat zdarma přes internet, i když vždy jen velmi stručně, protože na jediný počítač v místním obchodě byla pokaždé dlouhá fronta

Práce bylo tak akorát: od pondělí do pátku, tři hodiny dopoledne a tři odpoledne. Málokdy jsme pracovali všichni společně, většinou si nás rozebrali na různé práce po celém ostrově. Mezi naše činnosti patřilo strhávání staré fasády obchodu, malování, uklízení odpadků a hrabání sena okolo ohnišť na pláži – tady jsme pracovali pod vedením angličtinou nepoznamenaného

škole. Ještě nám zbylo dost času na to, abychom se vykoupli v moři, pronajali si kola a jeli si prohlédnout maják, půjčili si lodky a vyjeli si na moře, zahráli si s místními fotbal, přijali od nich pozvání na grilování a zahráli si minigolf. Některé večery jsme trávili v hospůdce, protože pití zde bylo pro všechny Evropany kromě mě levnější než v jejich zemích.

Na workcampu se mi moc líbilo, jsem ráda, že tato možnost cestování do zahraničí existuje a ráda bych si to příští rok zopakovala. □

Eva Jablonská

Komunita Temi: alternativní domov pro opuštěné a postižené lidi v Gruzii

Gruzie je zemí kontrastů, ponechána sama sobě v poetické kráse Kavkazských hor, v pohostinnosti a sdílnosti svých obyvatel, ale i ve svém původním, dnes zastaralém způsobu života, pohodlnosti a emocionální duchovnosti. S příjezdem do Gruzie si člověk uvědomí nesamozřejmost nám běžných potřeb, ať již dopravy, rozmanité potravy či tekoucí vody, a s návratem naopak cítí lidskou prázdnotu a oddělenost, které tak bolestně charakterizují naši moderní společnost.

a touhou poznat vzdálenou zemi vybrala sociální workcamp v komunitě Temi.

Proč jsem vlastně chtěla do Gruzie jet? S myšlenkou odjet na nějaký sociální projekt do třetího světa jsem si pohrávala již dlouho, navíc jsem toužila strávit nějaký čas s lidmi, které společnost vyčlenila a u kterých jsem cítila, že díky těžkým životním podmínkám, příkořím a nesnázím jsou mnohým věcem blíže, než většina běžně žijících lidí v Evropě. Mojí největší touhou bylo věnovat svůj čas, radost a lásku k životu a naopak přijmout něco z moudrosti a prostoty lidí, ke kterým byl život zdánlivě méně štědrý. Má přání se mi nad očekávání splnila.

černobílá fotografie ještě visí v zaprášeném rámečku ve velké společné hale. V době naprostého ekonomického zmatku a materiální nejistoty dům zakoupil zakladatel a dnešní prezident komunity Nika Kvashali. Záhy se k němu přidali dnes nejstarší členové komunity Levani, Arsen a Julia.

Duší komunity je hlavně Nika, který se snaží vybudovat společenství lidí, kteří spolu žijí a navzájem se pomáhají. Obyvateli domu jsou děti z ulice, sirotci, staří lidé, matky s dětmi či postižení dospělí. Postižené děti, často opuštěné, jsou umístěny ve státních institucích,

FOTO: HELENA PICHOVÁ

Dobrovolnice Helena Pichová s obyvateli gruzínského sociálního centra Temi

Moje cesta do Gruzie začala vlastně už dávno v Praze, když jsem poslouchala strhující vyprávění o této zemi z úst tehdejších gruzínských uprchlíků. Ty se mi po dvou letech podařilo znovu najít, když jsem sháněla informace o této zemi, ale hlavně překonávala své vlastní strachy a nejistoty. Získané informace si protiřečily nebo již nebyly aktuální. Tak jako často i v Gruzii samé: nikdo přesně neví, ale každý má nějaké vysvětlení. Přesto jsem si s knižním průvodcem popisujícím pohnuté dějiny Kavkazu

Alternativa ulici i státním institucím

Komunita Temi vznikla před patnácti lety zakoupením domu ve vesnici Gremi, která se nachází ve východní oblasti Gruzie Kakheti. Tato oblast je pověstná svým vínem a zároveň i svou konzervativností až zpátečnictvím. Pod názvem Temi ale komunitu nikdo ve vesnici nezná, všichni se o ní zmiňují jako o Steinově domě. Tento dům totiž v minulosti náležel německému doktoru Steinovi, jehož

kde žijí ve velmi těžkých podmínkách a po dosažení plnoletosti jim stát nezajišťuje vůbec žádnou péči. Temi chce být alternativou ulici i státním institucím a poskytovat dětem i postiženým lidem láskyplné a bezpečné zázemí.

Hlavní myšlenkou je proto vytvořit prostředí, kde budou postižení lidé žít a setkávat se s lidmi nepostiženými, kteří se naopak budou sami sobě otvírat a obhacovat se kontaktem s těmi, kdo jsou nějakým způsobem jiní.

Úspěchy i úskalí Temi

Úspěch Temi by se mohl měřit nárůstem počtu jejích obyvatel. Během patnáctileté existence se počet obyvatel zvedl z několika zakládajících členů na osmdesát, včetně pracovníků a občasných hostů. V současné době získala komunita finanční podporu ze zahraničí a na pozemku, který byl zakoupen, se staví další hygienické zařízení a obytné budovy. Součástí tohoto areálu je také zahrada, pole a zvířata.

Bohatstvím komunity je její různorodost, ať již věková, etnická, osobnostní či profesní, komunita neustále přijímá různé hosty, mezinárodní dobrovolníky anebo obyčejné lidi, kteří přijíždějí pomáhat na víkend i několik týdnů. Komunita Temi chce být kosmopolitní, otevřená a svépomocná. Naopak neuralgickým bodem Temi je někdy až přílišná svoboda a možná i vlastní neodpovědnost lidí, hlavně dětí. Celkově je společné soužití bez disciplíny a výraznějšího vedení. Je to dáno jednak množstvím lidí, kteří spolu žijí, ale i tím, že všichni dostanou své základní potřeby, aniž by se k tomu více přičinili nebo měli nějakou povinnost.

Další těžkostí je skutečnost, že postižení dospělí nemají v Temi možnost více se osobně rozvíjet, což je dáno i tím, že opatrovníci jsou lidé z vesnice, kteří ke své práci často nemají kvalifikaci ani opravdový vztah. Výjimkou byla jedna babička, která v komunitě pracovala přes noc, a přestože zcela jistě o práci s postiženými nic nevěděla, dokázala se o ně vitálně, intuitivně, obětavě a s láskou starat.

Radost ze společně sdílených chvil

Je velmi těžké zprostředkovat kouzlo souznění lidí v této v komunitě uprostřed překrásné přírody – kouzlo osobních prožitků a společně sdílených chvil, které nejsou samy o so-

Hudební workshop v komunitě Temi

bě ničím zvláštní, pokud je popíšu, ale jsou nezapomenutelné, pokud se prožijí v intimitě a úžasu dané chvíle.

Můj workcamp neměl žádnou specifickou pracovní náplň, ale měla jsem to štěstí poznat během krátkého času bohatství i autenticitu této země a zahlédnout odlesk srdce jejích obyvatel. Někdy jsem se cítila frustrovaná, zdálo se mi, že mě někdo živí, poskytuje mi střechu nad hlavou a já mu za to nic nepřináším, nic konkrétního nevykonávám, ale zpětné odezvy obyvatel mi tyto myšlenky naprosto vyvrátily. Zůstaly po mě nehmatatelné rozhovory, úsměvy, doznívající smích při učení se gruzínským slovům a radost při společných drobných pracích v kuchyni. K dalším prožitkům patří třeba společně strávené večery za hudby piana, nekonečné přípitky při slav-

nostnějších večerech, výlety a koupání v řece, malování na zeď, společná jídla, setkání ve vesnici, pozorování východu slunce za horami, teplé mléko od právě podojených krav či společné nakupování na trhu v oblastním městě Telavi.

Všechny tyto prožitky vybočují ze všednosti svým kouzlem, vzájemným nasloucháním, sdílením prožitého a hlubším poznáváním se. To bylo to nejkrásnější, co jsme si vzájemně mohli předat a co mi dodnes zůstává povzbuzením v mé pražské každodennosti. ■

Helena Pichová

Více informací o Temi: www.temi-community.com

Vzkazy pro budoucí dobrovolníky

Uvažujete o tom přihlásit se na workcamp, ale ještě jste se nerozhodli? Přečtěte si pár vzkazů od našich dobrovolníků, kteří se workcampu zúčastnili v loňském roce – třeba to usnadní vaše rozhodování.

„Než jsem se přihlásil, dost jsem váhal. Nevěděl jsem, jak to všechno zvládnou - myslím řeč, orientaci někde v cizině a soužití s tolika cizími lidmi a s různými národnostmi, atd. Ale obavy byly úplně zbytečné, žádné strachy.“ **Libor, Německo**

„Jsem ráda, že jsem se odhodlala a zkusila to, i když mé jazykové dovednosti nejsou opravdu dobré.“ **Kristýna, Švýcarsko**

„Nebojte se jet, je to zkušenost k nezaplacení, naučíte se spoléhat se na ostatní ve skupině a řešit věci společně.“ **Šárka, Španělsko**

„Určitě se nebojte a na nějaký workcamp se přihlaste. Pomůžete dobré věci, seznámíte se s skvělými lidmi a zažijete věci, na které budete ještě dlouho vzpomínat.“

Romana, Německo

„Bylo to super, každému doporučuji!“

Dominika, Řecko

„Dobrovolníci, jezděte! Je to potřeba a je to skvělý.“

Petr, Švédsko

„Vřele doporučuji. Tohle je možnost, jak najít spoustu přátel ze zahraničí, poznat jinou kulturu, vyzkoušet si komunikaci v cizím jazyce. Jděte do toho!!!“

Lucka, Polsko

„Všem, kteří čekají hlavně pohodu a kamarádství, doporučuji vybrat si projekt, kde si dobrovolníci sami vaří, bydlí po více lidech a téma projektu je nenáročné.“

Eva, Německo

„Pokud chcete opravdu poznat, co je Turecko za zemi, být každý druhý den v novinách, navštěvovat místní pohostinné lidi a poznat něco nového, tak určitě tady! Jeden z nejlepších workcampů.“

Honza, Turecko, „Picnic Field“ (Alaplı)

„Hlavně se nebojte poznávat svět a jiné kultury... je to všechno o lidech!“

Jitka, Francie

„Nebojte se ničeho! Je to skvělý relax!“

Lenka, Slovensko

„Jděte do toho, stojt' to za to! Sice to není placený, ale ten zážitek vám to mnohonásobně vrátí!“

Iva, Španělsko

Chcete se dozvědět víc přímo od účastníků workcampů? Navštivte naše diskusní fórum na www.inexsda.cz/forum, na kterém si dobrovolníci vzájemně sdílují své zážitky.

Mañana, Mañana

FOTO: MARJANA GABZDIOVA

V mexické Morelii dobrovolníci pomáhali se zalesňováním městských prostor.

Stála jsem v potměšlém metru v Mexico City a ptala se sama sebe, jestli se mi to nezdá. Tisíce kilometrů od domova a úplně sama v zemi, kde mé vzezření blondaté vysoké Středoevropanky mezi místním tmavovlasým průměrem se sto šedesáti centimetry výšky působí jako pěst na oko. Bylo pozdě večer. Jak jsem pochopila ze složení osazenstva v metru, tou dobou už bývají zřejmě všechny Mexičanky doma. Nezbylo tedy, než se snažit nasadit chladnokrevný výraz otrlé cestovatelky, zbavit se nespočtu pochybných domorodců, kteří se ke mně hrnuli s galantními nabídkami pomoci, a vyrazit vstříc dobrodružství.

Dobrovolnictví v Mexiku

Do Morelie v mexickém státě Michoacán jsem jela na rozvojový projekt jako vedoucí skupiny zahraničních dobrovolníků. Od samého začátku nebylo pochyb o tom, že se bude jednat o vskutku dobrodružný podnik. Přesto, že jsem byla na projekt oficiálně přijata, za celé dlouhé dva měsíce, kdy jsem psala do mexické organizace a chtěla se něco dozvědět, mi nikdo nikdy neodpověděl. Nakonec mi nezbylo nic jiného než věřit všeobecně známému klišé, že Mexičani mají vždycky na všechno dost času, sbalit se a jet.

K mému velkému potěšení jsem dorazila na místo určení a zaměstnanci místní organizace se tvářili, že vědí o nějaké

Češce, která by měla přijet. To byl ale asi tak poslední záblesk jejich spolehlivosti. Úvodní školení všech vedoucích bylo totiž systematicky překládáno na pozdější a pozdější dobu, až nakonec, náš školičtel prohlásil, že sice chtěl dnes už opravdu začít, ale bohužel si zapomněl všechny materiály doma, a tak budeme muset ještě pár dnů počkat.

Můj projekt zahrnoval dvě části. První bylo zalesňování nejrůznějších prostor ve městě. Jak se však ukázalo, mexičtí koordinátoři podcenili evropské pracovní nasazení, takže množství stromků, které plánovali sázet čtrnáct dní, bylo zasazeno už v první dva pracovní dny. Ani druhá část projektu nebyla to pravé ořechové. Naším úkolem bylo zmapování několika indiánských komunit a následné vytvoření webových stránek o jejich životě. K velkému rozčarování všech dobrovolníků jsme se ale nakonec dozvěděli, že celá naše práce přispěje obludnému státnímu projektu, jehož skutečným cílem je nalákat přes internet americké turisty, aby si v daných komunitách za 300 dolarů na den vyzkoušeli žít jako indiáni. Tento projekt tedy může zmapovaná místa doslova zničit a rozprodat i poslední zbytky autentické indiánské kultury.

Jiná země, jiný mrav

Říká se, že člověk si začne uvědomovat vlastní kulturní identitu až při setkání s jinou kulturou. Nejinak tomu bylo i v Mexi-

ku. Česká rozlišovací schopnost stran této středoamerické země většinou sahá pouze k typickým klišé, jakými jsou kaktus, chilli, sombrero a tequila. Něco pravdy na nich bezesporu je, vždyť věhlasný kaktus je i ve státním znaku, s chilli se setkáte na každém kroku – dokonce i ve zmrzlině a jiných sladkostech – a jet do Mexika a neochutnat tequila je jako navštívit Paříž a přehlédnout Eiffelovku. Neméně zajímavé jsou i předsudky, které si Mexičané spojují s Evropany. Snad nejrozšířenější je v Mexiku domněnka, že Evropané, především pak Francouzi, se velmi málo myjí, a proto také neustále vynalézají nové a nové parfémy. Nicméně pro většinu Mexičanů je rozhodně lepší nemytý Evropan než jejich bílí sousedé ze severu.

V souvislosti s Mexikem se často zmiňuje slavné mañana, mañana, které většina z nás spojuje s jejich leností. Zkrátka „co můžeš udělat dnes, můžeš udělat i zítra“. Tak úplně to ovšem není. Uvědomila jsem si to na návštěvě jedné mexické rodiny. Bydleli ve velmi chudém obydlí, přesto mě i z toho mála, co měli, doslova hostili, bez ohledu na to, zda jim zbude dost jídla na další dny.

Při pomýšlení na jejich nuzné poměry mi všechny nabízené lahůdky poněkud hořkly v ústech, v Mexiku se však pohostinství neodmítá, protože to by byla doslova urážka. Nemohla jsem si však pomoci, a tak jsem o svém pocitu promluvíla nahlas. Hostitel se na mě jen bodře usmál a řekl: „Proč myslet na to, co bude zítra, když žije-

me dnes". Kdepak lenost, zablesklo mi, spíš láska k daru života. A to je asi to nejdůležitější, co se v Mexiku máte možnost naučit.

Pár rad na závěr

Chilli – Mexická kuchyně je v zásadě velmi pálivá, nemusíte se ale obávat, protože v každém stravovacím zařízení je možné poprosit, aby vám tam chilli nedávali. Jediným nebezpečím je otázka, zda je to které jídlo „picante“, protože pro průměrného Mexičana je pojem pálivosti něco jiného než pro násince, berte proto odpověď vždy s rezervou.

Ahorita – Prvních pár dní jsem se domnívala, že tento výraz označuje přítomnost ještě přesnější než ahora, nicméně po pár nedorozuměních jsem pochopila, že ahorita je zcela vágní časový údaj označující „přítomný moment ± několik hodin“. Po čase jsem si tedy již sdělení „Ahorita lo hago“ přestala překládat jako „Hned to udělám“ a přiklonila jsem se k lepšímu ekvivalentu „Udělám to, až se mi bude chtít“.

Colectivo a Camión – Tyto dva druhy dopravních prostředků najdete snad ve všech městech. Jejich dopravní síť je

ve větší či menší míře nepochopitelná – někdy jen pro cizince, občas se v ní nevyznají ani sami místní; základem úspěchu v orientaci je se ptát. Camión je v podstatě autobus, colectivo je taková malá dodávka, do které se vejde tak deset lidí.

Lonely Planet o Mexiku – My jsme si například o cestě přes lávové pole k jedné sopce přečetli, že to je „more interesting than the normal way“; no a zajímavé to opravdu bylo, lezli jsme po čtyřech přes hrubou lávu po dobu asi šesti hodin namísto abychom šli tříhodinovou cestu po rovné písčité silnici, kde byla šance na přežití tak o 1000 % vyšší.

Tequila – pili jsme ji snad všude, se střízlivostí za volantem si nedělal starosti ani školní řidič autobusu ani ředitel školy.

Peníze – v Mexiku je přibližně stejně drahé jako u nás, něco je levnější, něco naopak dražší. Cestovní šeky berou všude, i když se v nich v podstatě ani moc nevyznají, vždycky jsem každý musela podepsat asi čtyřikrát, pokaždé na jiném místě. Nikdy s nimi však nebyl žádný problém, s kreditními kartami to bylo horší, pár účastníkům je spolkl bankomat a už se jich nedočkali. Užitečné je mít s sebou ISIC kartu, v červenci a v srpnu totiž pro

všechny studenty, ať už mexické či zahraniční, v dálkových autobusech všech tříd platí 50% sleva. □

Marianna Gabzdilová

LTV/MTV – dlouhodobé dobrovolnictví

Už jste byli na workcampu a bavilo vás to? Pokud ano, možná přemýšlíte, jak vyrazit do zahraničí na delší dobu, jak proniknout hlouběji do místní kultury a jak se intenzivněji zapojit jako dobrovolník. Tohle všechno a mnohem víc vám nabízí dlouhodobé dobrovolnictví (LTV – Long-Term Volunteering, MTV – Mid-Term Volunteering). Projekty LTV jsou realizovány napříč celým světem, tam, kde je zrovna potřeba. Můžete stavět školu v Africe, hlídat hnízda orla bělohlavého v Asii nebo třeba vést workcampy v Mexiku, záleží jen na Vás. Nezapomeňte ale na cestovní náklady, místní organizace většinou hradí pouze ubytování a stravu.

Pro další informace pište Radce Peterové na ltv@inexsda.cz

Jeden den jako EVS v INEXu – po osmi měsících

10 hodin. Vystoupím z metra na „Hlaváku“, projdu „Sherwoodem“ a dostanu se přes Jeruzalémskou na Senovážné náměstí. Po cestě se podívám nejdříve na synagogu, pak na Jindřišskou věž, přemýšlím o tom, jak krásná je Praha a kdy jsem naposled strávila víkend v stověžatém městě. Ale místo toho, mě napadne spousta přípravných nebo evaluačních seminářů / víkendů v Kosteleckých Horkách, v Berlíně, v Polsku,... Pamatuji si, že můj bratr řekl, když byl u mne na návštěvě, že se už chovám jako správná Pražanka, která nikdy není o víkendu v „hnusném“ městě.

10 hodin 10. Přijedu do kanceláře – výhled z pátého patra je sice hezký, avšak teplota pod střechem i na podzim není moc osvěžující. Zdravím Adélu, která se už stará o dotazy dobrovolníků kvůli workcampům mailem a telefonem. Hraničí to s nemožností přijít dříve nebo zůstat déle než ona, myslím si tajně. Zapnu svůj počítač a koukám se do mailové schránky, která naštěstí není tak plná jako u Adély. Hurá! Dostala jsem už odpovědi na nápad mého Eurizons follow-up projektu a kontakty na vysoké školy. I když ještě vůbec nevím, kdo by mohl mít zájem o můj workshop k EPAs, bojuji vášnivě za jeho realizaci a po krátkém brainstormingu jak by měl vypadat, pokračuji kontaktování univerzit.

12 hodin. Robin mi píše přes skype jestli mám hotovo CD s fotkami z Fotbalu pro Rozvoj

pro účastníky akce a jak jsem na tom se závěrečnou zprávou Fotbalu. CD mám, závěrečnou zprávu samozřejmě ještě ne – chyběl mi pro to nějaký „deadline“ – a začínám na tom pracovat. Nový dobrovolník, který pomáhá v kanceláři, se ptá, odkud jsem a když jsem z Rakouska, proč mluvím česky když nemám žádné české předky. Cítím se skoro tak exoticky jako Keňané, kteří byli tady na začátku tohoto léta.

Mezitím přišel jiný dobrovolník, který by chtěl informaci o LTV. Patří ke stylu „český outdoor“ – sandály a čtverečkové kalhoty s jednobarevnými koleny. „Alespoň je to vyrobené tady“, myslím si.

13 hodin. Je pondělí a máme schůzku kanceláře. Holky diskutují živě. Naštěstí už kvůli tomu nekroučím hlavou a mám co říct ke svému projektu. Jím rohlík se sýrem, přičemž sýr pokládám na rohlík a ne mezi a poslouchám výsledky, problémy minulého a plány pro příští týden.

14 hodin 30. Schůzka netrvala tak dlouho. Měla bych ještě připomenout v Českém Krumlově, že mi chybí závěrečná zpráva z workcampu, který jsem vedla. Doufám, že se mi brzy podaří podívat se na divadlo, které jsme vymysleli a hráli na workcampu a které bylo také natočeno. Potom mě ještě čeká volání kvůli mému projektu. Věc, co vždycky trochu odkládám. „Děkuji, můžete se mnou mluvit česky“. Myslím si zase, že jsem vlastně nenašla čas na učení češtiny. Později se ještě sejdu s Luckou a mluvíme o tom, jak nejlépe propagovat GLEN.

16 hodin 30. Stačí, jsem ráda, že večer nemám další schůzku s dobrovolníky.

Nechávám za sebou vrátného, který se pořád dívá na televizi, a jdu konečně do města. Jsem spokojená, že teď nejen umím jíst rohlík českým způsobem, vyrobit míče z igelitů a peněženky z tetrapaku, ale cítím, že jsem se něco opravdu naučila během těch posledních osmi měsíců. □

Christina Plank (25)

Rakušanka, která působila od února 2007 do ledna 2008 v pražské kanceláři INEX-SDA jako dobrovolnice v rámci Evropské dobrovolné služby

Evropská dobrovolná služba - dobrovolnictví může být i placené

EVS (European Voluntary Service) je součástí evropského programu Mládež v akci. V jejím rámci můžete strávit až jeden rok v zahraničí s finanční podporou Evropské Unie. Budete pracovat na některém ze stovek projektů po celé Evropě – s dětmi, v přírodě, v informačních centrech, nebo třeba pomáhat lidem, kteří to potřebují. Jedná se o dobrovolnictví, které je součástí neformálního vzdělávacího programu; jeho součástí jsou tři školení a dostanete i prostor na realizaci svého vlastního mini-projektu. EVS je otevřena všem lidem mezi 18-30 lety. Jazykové znalosti ani finanční situace nehrají roli, požadovaná je pouze motivace a plné nasazení.

Pokud se chcete dozvědět víc, pište Radce Peterové na evs@inexsda.cz

FOTO: JAN LANGER

Fotbal uprostřed nairobského slumu

Jak je důležité mítí Philipa

**„Tak co... co ten tvůj... trefuje se do zácho-
du?“ vítá mě nejistě Bára, studentka
Gymnázia Jana Patočky. Stejně jako já
a několik dalších studentů z jejich a na-
šeho gymnázia se dobrovolně nabídla
ubytovat jednoho z „Keňánků“ při jejich
pobytu v Praze.**

Je pátek a je za námi první noc s naším
hostem. Můj se jmenuje Philip Munyoki,
je to milý a tichý sedmnáctiletý kluk. Jeho
snem je stát se profesionálním fotbalistou
v Evropě.

Už první večer je zajímavý, cestou
k nám domů se mu snažím všemi konče-
tinami vysvětlit, proč nemám ráda množ-
ství aut, které zaplavuje Prahu. Nechápe
přikyvuje, ptá se jaké máme auto a jestli
už umím řídit. Po odmlce se zajímá, jest-
li máme krále nebo prezidenta (to hra-
vě zvládnu) a jestli ho mám ráda (kostřa-
tě nadávám na popírání globálního oteplo-
vání). Po porovnání volebních systémů ČR
a Keni pálí Philip vítězný gól. Kolik má vlá-
da ČR ministrů. Na chvíli se orosím a pak
hbitě navrhuji zeptat se doma internetu.

Doma čeká máma i brácha. Jelikož
dostali informace jen o tom, že přijede
Keňan, ptají se ho, odkud je, proč tu je,
jestli je to tam opravdu tak špatný s vodou
a jestli mají hlad. Je po cestě už hodně
unavený, neumí vyškrábat z talíře polív-
ku, dá si s chutí řízek s kaší, ale bez salátu.
Zeleninu totiž nemá rád. O jídle nic neřek-
ne, přičítáme to jeho únavě. Ještě na chví-
li si s ním jdu povídat do jeho pokoje.

Je překvapený z množství lidí, kteří
se po ulici vodí za ruce. V Keni rodiče své
děti drží zkrátka. Vypráví, jak se musí plí-
žít za tmy z domu a závidí nám naši vol-
nost. Samozřejmě se zajímá, co tu mla-
dé holky dělají, když otěhotní. Běžím pro
slovník a dávám mu učenou přednášku
o různých antikoncepcích. Philip je všechy
zná, ale u hormonální antikoncepce jsou
keňské dívky varovány před silnými ved-
lejšími účinky (pravděpodobně jsou k do-
stání jen starší pilulky s větším množ-
stvím hormonů) a kondom mnoho mužů
zkrátka používat nechce. Navíc se větši-
nou tajně, ve tmě a ve spěchu o takových
věcech nepřemýšlí. Je tak úplně normál-
ní, že šestnáctileté holky končí ve slumu

těhotné. Mladý tatínek se k ní pak nehlá-
sí, protože nemá, jak ji i s dítětem uživit.
Philip to ale odsuzuje, říká, že the Lord by
z nich nebyl moc happy. Potrat je samo-
zřejmě v zemi, kde je hlavním nábožen-
stvím křesťanství, nelegální. Philip je
smutný, že ještě neměl žádné děvče, a ptá
se na nějaké triky. Hraju to do autu, hol-
kám přeci nejvíc záleží na tom, jakou má
kluk školu, zda je pracovitý, hodný a má
nějaké sny. Dostávám od něj náhrdelník
a tiše doufám, že to není způsob, jak se
v Keni zasnubují. Oddychnu si až v pátek,
když vidím podobné ozdoby i na ostatních
studentech.

Ráno se probouzím do zvuku reggae.
Nevzpomínám si, že bych Philipovi ukazo-
vala, jak se zachází s našim CD přehráva-
čem, ale rytmus, který to dodává našemu
ránu, se mi líbí. Problémy vůbec neexis-
tují. Když ale potřebuju, aby Philip začal
trochu spěchat, musím reggae nemilosrd-
ně utnout. Ani pak ale – stejně jako ostat-
ní Keňané – spěchat moc neumí. Jako
by v tom celoročním horku v Keni bylo
nebezpečné příliš se hnát. Menší problé-
my nastávají, když si tohle „don't worry

be happy" tempo ponechávají při občasných průtržích mračen i při „dobíhání“ MHD.

Ve škole se podle zákona vrána k vráně utvoří jeden svahilsky a jeden česky ševelící tábor. Pocity jsou smíšené, až na výjimky málo jedí, málo mluví, málo se ptají, ale jsou milí. Přichází za mnou jedna holka, mírně na rozpacích. „No u nás všechno v pohodě, akorát jsem teď trochu vyvedená z míry, někdo mi totiž řekl, že co si od někoho půjčím, tak to berou, jakou že je to už jejich, a já mu ráno půjčila bráchovu drahou kšiltovku – tak jsem teda zvědavá...“ Na sucho polknu, ráno se mě totiž Philip zeptal, jestli mám iPod a já jsem musela se zahanbením říct, že mám „jen“ MP3ku. Tu si ode mě vzápětí půjčil. Teda aspoň si myslím, že říkal borrow.

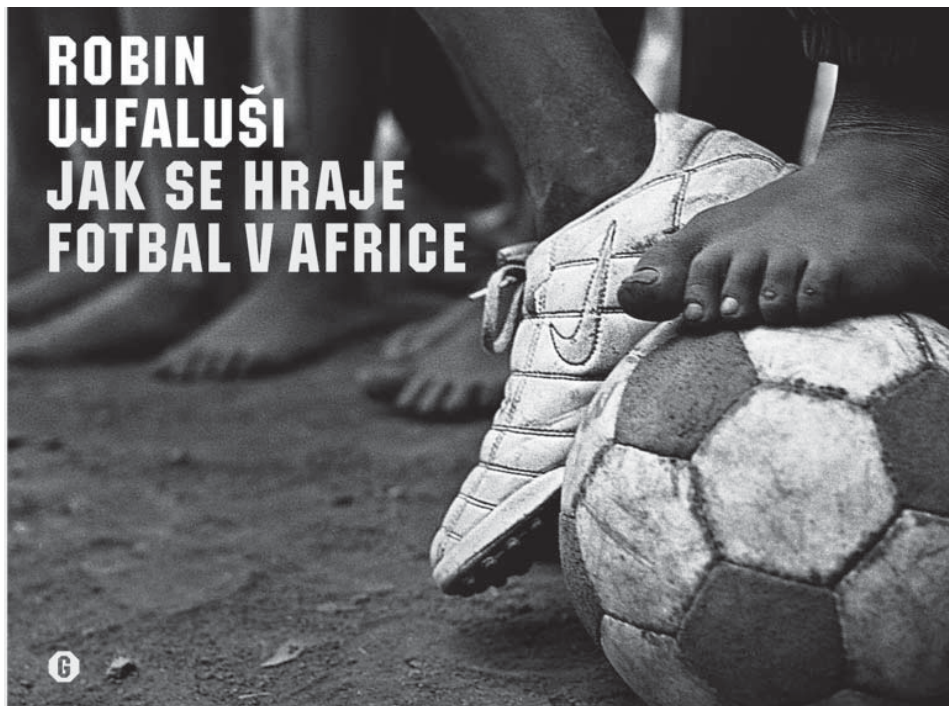
Keňanci se každý den objevují s novými kousky vypůjčeného či „vypůjčeného“ oblečení – do Prahy totiž většina z nich přijela jen s pár tričky, jedněmi trenýrkami a fotbalovou kombinézou. V pátek večer vyrážíme s menší skupinkou na diskotéku. Philip se tam těší, ale nakonec se nikdo z nich nenechá k tancování přemluvit. Říkají, že jsou unavení a taky, že na tohle neumí tancovat. Pryč ale nechtějí, užívají si své jedno pivo (více nemají povoleno) a zdá se, že se baví. Panuje dobrá nálada a jako v každém dobrém filmu musí přijít malá zápletka.

V sobotu ráno mi Philip oznamuje, že si dneska vezme moje tenisky. Už je to třetí den, co nepoužil slovo please či thank you, a jak jsem si všimla, místo otázky většinou používá oznamovací způsob. Uvrhá mě do přemítání o přemrštěném významu, který přikládáme těmto zdvořilostem. Snažím se uchovat si kulturní nadhled, ale když svoje adidasky vidím o pár hodin později na nohou jiného černouška, nemůžu se ubránit rozčarování.

Snažím se poskládat dohromady to, co o soužití Keňanů ve slumech už vím. V pátek nám vysvětlovali, že jsou ve slumu všichni jako bratři a sestry. Když někdo něco potřebuje, ale zrovna to nemá, jde do vedlejší chýše a tam si to „půjčí“. Druhý

den může zase pomoci on tomu druhému. Jde tam o život. Z toho snad vychází i všechna specifika jeho mluveného projevu. Není čas za všechno děkovat a o všechno prosit. Kolikrát přeci prosíme o něco bezvýznamného, o čem předem víme, že to dostaneme (kapesník, svolení k něče-

tématem. Někteří studenti totiž podlehlí nátlaku a darovali svým černouškům něco dražšího (MP3ku, značkové oblečení, boty...) a tak jsem to trochu dostávala na talíři. Nakonec jsem svou MP3ku a boty ubránila (jak těžce se mi to vysvětlovalo, když mě současně hryzalo svědomí),

Zajímá vás, jak se žije v keňských slumech a jakou roli hraje fotbal v životě místních obyvatel? Autentické příběhy fotbalistů ze slumu, jejich magické rituály spojené s fotbalem i fenomén afrického fotbalu jako takový přibližuje kniha Robin Ujfalusiho *Jak se hraje fotbal v Africe*. Text doprovází 200 fotografií Jana Langer a dalších autorů.

K dostání v každém dobrém knihkupectví.

mu, půjčení propisky) a z tohoto hlediska jen ztrácíme čas. Zdá se, že Philip hodnotil, jestli danou věc v daný moment potřebuji – pokud ne, nebyl důvod, proč bych mu to nepůjčila. Jsme přeci friends.

Ze stejného důvodu pro něj bylo nejspíš bezvýznamné hodnotit sám od sebe již prožité okamžiky (např. turnaj, seminář, diskotéka, chuť jídla). Hnána dychtivostí po zpětné vazbě jsem neúnavně kladla jednu otázku za druhou, až jsem se musela sama sobě smát. Po složitě vykonstruované otázce vždy totiž přišla jen několikaslavná odpověď či typicky nepřítomné „hm“ a přikývnutí.

Několikrát jsem se zkusila rozmluvit i o takovýchto kulturních rozdílech. Svůj pětiminutový monolog jsem s upřímnou fascinací ukončila otevřenou otázkou typu „A co si o tom myslíš Ty, nepřijde Ti to taky zvláštní?“ a vrhla na Philipa pohled plný očekávání – nemohla jsem ale čekat nic jiného než stvrdující a mírně zdrcující „Hm.“ :o) Podobně probíhaly i naše „dialogy“ o chudobě, o konzumu, o Čechách a jejich hodnotách, o Praze a o mně. Musela jsem se smát a na chvíli jsem zvažovala možnost, že Philip ve skutečnosti neexistuje a já definitivně propadla samomluvě.

Mnohem víc Philipa trápi, jaký dárek ode mě dostane. Mezi keňskými kluky se to totiž, jak řekl, stalo nejdůležitějším

nechala jsem mu své džíny, mikinu a sandály a jako dárek koupila prázdná cedéčka, co si přál, a upletla mu náramek přátelství. Jestli se z nás ale stali přátelé, to doteď upřímně nevím. Nedivila bych se, kdyby nemohl pochopit, proč jsem mu nemohla dát více drahých dárků. Rozdíl mezi tím, jak žije on a jak si žijeme my, je totiž tak velký, že se zdá, že naše bohatství je nekonečné. Stejně tak mně se jen s vypětím všech tolerantně naladěných neuronů daří chápat, proč nemohl o něčem, co jsme spolu dělali, říct, že to bylo fajn a že mi za to děkuje. Největší odlišnost tak nespočívala v barvě kůže, ale v podmínkách, z kterých oba pocházíme. V tomhle směru to pro mě byla neopakovatelná zkušenost a rozhodně jí nelituju. Do budoucna bych si přála, aby se tyhle propasti ve způsobu našeho a jejich života zaspávaly. Ve skutečnosti totiž nemůžu podat jediný rozumný argument pro to, proč si zasloužím žít o tolik lehčeji než Philip. A je důležité, že tu byl, abych si to uvědomila. ▣

Olga Vindušková

studentka Gymnázia Na Vitězném pláni

Fotbal pro rozvoj

Sportovně-vzdělávací interkulturní projekt, který využívá popularity fotbalu jako prostředku k osvětě veřejnosti o problematice chudoby a životě v afrických slumech. V jeho rámci loni v červnu přijelo do Česka šest kluků, dvě holky a dva trenéři z nairobské organizace MYSA. V Praze, Olomouci a na Bruntálsku odehráli několik fotbalových turnajů a zúčastnili se kulturních akcí pro veřejnost, vzdělávacích seminářů na středních školách a filmových projekcí spojených s debatami. V neposlední řadě je čekala i zajímavá mezikulturní zkušenost v podobě bydlení v českých rodinách. INEX-SDA také již čtvrtým rokem vysílá české dobrovolníky do Nairobi v rámci programu GLEN.

Projekt Fotbal pro rozvoj je hrazen z grantu Ministerstva zahraničních věcí ČR.

Text je zveřejněn na:
<http://www.inexsda.cz/fotbalprorozvoj/?cat=10>

Program akcí v období květen – prosinec 2008

INEX-SDA Praha

20. května: Den otevřených dveří INEX-SDA.
Budečská 1, Praha 2, 14.00 – 18.00

V RÁMCÍ PROJEKTU FOTBAL PRO ROZVOJ:

14. června: Pražský den pro Afriku.

Fotbalový turnaj. Hala TJ Bohemians,
Slovenská 2, Praha 2, 13.00

Benefiční koncert. Střelecký ostrov, Praha 1, 18.00

19. června: fotbalový turnaj. Vrbno pod Pradědem, fotbalové hřiště, 14.00

25. června: interkulturní odpoledne. Horní náměstí, Olomouc, 13.00

26. června: fotbalový turnaj. Tréninkové hřiště SK Sigma Olomouc, 14.00

INEX-SDA Kostecké Horky

20. července: Kafemletí. Modrý dům, 14.00

17. srpna: Sýrový den. Modrý dům, 14.00

14. září: Lněný a konopný den. Modrý dům, 14.00

23. prosince: Horecký živý betlém. Modrý dům, 14.00

INEX-SDA Bílé Karpaty

18. května: otevírání rozhledny a salaše Travičná. Společenský program, občerstvení a country muzika. Tvarožná Lhota, 14.00

21. července – 4. srpna: Etnosalaš – mezinárodní dobrovolnický projekt. Příprava zázemí pro etnický festiválek na Salaši, sběr letních bylinek.

4.–22. září: Oskorušky od A do Z – mezinárodní dobrovolnický projekt. Akce zaměřená na sběr oskorusí a jejich využití, propagace oskorusí na akcích Strážnické vinobraní a Oskorušobraní.

20. září – 21. září: „Oskorušobraní“ na Salaši Travičná. Tradiční výrobky, netradiční soutěže s oskorusi, jarmark řemesel, stylové občerstvení, výjízdky na koních, country muzika. Tvarožná Lhota, oba dny od 10.00

26. října: zavírání salaše Travičná – poslední víkendovka se sázením stromků do přírody.

Změna programu vyhrazena, sledujte prosím webové stránky jednotlivých poboček.

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit

Občanské sdružení INEX-SDA je nevládní neziskovou organizací založenou v roce 1991.

Smyslem naší činnosti je umožňovat lidem, aby prostřednictvím dobrovolné práce pomáhali tam, kde je potřeba, a věnovali svůj volný čas aktivitám, které nejen prospějí dobré věci, ale obohatí i je samotné.

Zabýváme se mezinárodní výměnou dobrovolníků: zájemcům z České republiky umožňujeme účastnit se dobrovolnických projektů po celém světě, pro zahraniční dobrovolníky pořádáme každý rok přes 40 workcampů. Věnujeme se rozvojovému vzdělávání, pořádáme besedy a školení, podporujeme rozvoj venkova, jsme zapojeni do sociálního programu Pět P.

Kontaktní údaje:

INEX-SDA Praha

Budečská 1, 120 00 Praha 2

web: www.inexsda.cz

e-mail: inexsda@inexsda.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Kostecké Horky

Kostecké Horky 57, 517 41 Kostelec nad Orlicí

web: www.inexsda.kosteckehorky.cz

e-mail: modrydum@kosteckehorky.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Brno

Anenská 10, 602 00 Brno

web: www.inexsda-brno.cz

e-mail: brno@inexsda.cz

Regionální pobočka INEX-SDA Bílé Karpaty

IN klub, Tvarožná Lhota 148, 696 62 Strážnice

web: www.inexsda.cz/bk

e-mail: bkarpaty@c-box.cz

MEZI SVĚTY

Zpravodaj občanského sdružení INEX-SDA,
Zima 2007/2008 – aktualizovaný dotisk
Aktualizováno k 28. 4. 2008

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných aktivit,
Budečská 1, 120 00 Praha 2

Vydání připravili: Lucie Bilderová, Lucie Kutilová,
Radka Peterová, Christina Plank, Adéla Zichová

Aktualizovaný dotisk připravila: Adéla Zichová

Autoři textů a fotografií: Lucie Bilderová,
Marianna Gabzdilová, Eva Jablonská, Šárka
Kulíšková, Jan Langer, Jerry Muleya Mwaanga,
Radka Peterová, Helena Pichová, Christina Plank,
Lukáš Policar, Simona Šafaříková, Lenka Štefllová,
Robin Ujfalusi, Olga Vindušková, Adéla Zichová
Grafická úprava: Vilém Černý

Jazykové korektury: Tom Pařízek,
Radka Peterová, Adéla Zichová

Tisk: Reproprint, s.r.o., Náklad: 1000 ks
Distribuci zajišťují naši dobrovolníci.

© INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, 2008

Vydáno za podpory Ministerstva vnitra ČR,
Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR
a Ministerstva zahraničních věcí ČR v rámci
programu zahraniční rozvojové spolupráce ČR.